

*a szabadsággal és a szerelemmel
én a huszonegyedik századi petőfi
akit nem a fújó paripák
focizom pipázok
a lépcsőház előtt csőrepedés
van és a víznél
galambok ülnek a verebekhez
és azt mondom magamnak
öregedő sas szárnyat ne
feszítsen² miközben
naponta feszítek csak hát
wyoming idaho montana
ott fekszik egy fennsíkon
a yellowstone nemzeti park
ahol különben
nincs lazac de mi lenne
az álmokkal ha
annyira ragaszkodnának
a valósághoz így legalább
merésznek tűnnek*

1. Marmeladov mondja Raszkolnyikovnak a *Bűn és bünbödé*sben.

2. „Mert nem remélem hogy megfordulok

Mert nem remélek

Mert nem remélek új fordulatot

Hogy tehetséget, látókört cseréljek

Ilyesmire törekedni nem törekszem

(Öregedő sas szárnyat mért feszítsen?)

Miért sirassak

Szokott uralkodást, eltűnt hatalmat?”

(T. S. Eliot: *Hamvazószerda*, Vas István fordítása)

FECSKE CSABA

Síron túl

FELESÉGEM EMLÉKÉRE

UTOLSÓ ARC

*először a szag köszön rád
az elhasználdott testek szaga
a reménytelenség lehelete
talpra állsz-e még kérdeztem
kőpcös kis kezelőorvosodtól
akinek úgy fityegett arcáról a mosoly*

*mint leázott plakát vihar után
olyan férfi akit biztosan megcsal a felesége
ha egyáltalán van neki maga még azt akarja
hogy talpra álljon nézett rám értetlenkedve
mintha azt kérdezte volna drágám pont ezzel
az alakkal kellett összeadni magad
visszakérdésében volt logika talán némi
részvét is szeret az ember reménykedni
a remény oázó kisdéd még bármi lehet belőle
de behorpadt tested mögött hiába kerestelek már
szélvédőre tapadt falevélként hoztam el utolsó arcodat*

VÉGÉRVÉNYESEN

*olyan rossz hogy már nem veszekszel
velem nem rózsát tövist terem a
halálig tartó türelem most már ki véd
meg magamtól engem
nem tudsz elszakadni tőlem
ott bolyongsz az elvadult terméketlen
időben mint ételmaradékot melegíti fel
életünket – életmaradék – az emlékezet
én a létben mutálva itt te valahol egészen
máshol eddig is eléltünk egymás mellett
most már végérvényesen nyugodj békében
és hagyjál békén végre engem is*

MEA CULPA

*a szökőkútnál randevúztunk először
lángoló nyár volt jólesett a víz hűvös
csobogása és hogy több jelentkezőből engem választottál
ez már Kati után volt
ám szerinted Kati nemcsak volt de van és lesz nem tudtad
magadból száműzni őt és ez megmérgezte életünket
már a neve is indulatokat gerjesztett benned
pedig semmi okod nem volt rá igen szerettem őt
de elmúlt mint a heveny fogfájás a fájdalom emléke
persze felszikkázik olykor Zsuzsival kezdődtek
a problémák kamaszkori szerelmemmel akiről
meggondolatlanul meséltem neked tőle se tudtál
szabadulni mindig állt közöttünk valaki valóságos vagy elképzelt
vetélytárs szegénykém nem vetted észre hogy végül minden nő te lettél
nem tudtam bebizonyítani neked édesanyádat nem
tudtam pótolni akiben ki tudja mért idejekorán*

*elsorvadtak az anyai érzések nagyapádról egy ideig azt hittem
hogy édesapád apádról pedig hogy nem szeretem
távoli rokon sérült lélek voltál és én nem
tudtalak meggyógyítani elszalasztottam az életedet
mea culpa mea maxima culpa*

CSILLAGSZÁMLÁLÓ

*tegnap későn érkeztem haza
kissé kótyagosan az utóbbi időben ez
hidd el nem szokásom ültem a
vetetlen ágyon részvéten szótlan
percek ölében és vártam hogy hazaérj
időbe telt míg ráéseméltem hogy nem jöhetsz
én csak élve felejtettelek és ilyet se
csináltam soha életemben a csillagokat
kezdtém számolgatni végül abbahagytam
égető nyári csillagok voltak és több mint
amennyit én meg tudnék számolni különben is
mért volna jó tudni a számukat a kötelességtudó bajnal
úgyis eltakarítja őket mintha ott se lettek volna*

TEMETÉSED

*a temetéseden sokan voltak
megtelt a templombajó gyászoló
rokonokkal barátokkal ismerősökkel
elhozták titkolt vagy nem is annyira
titkolt könnyeiket nagyon is kézenfekvő
szomorúságukat ott voltak Sz.-ék is akik
nemrég temették el unokájukat velük
fájdalmat cserélhettem hát jó érzés volt tudni
hogy ennyien szerettek én szűk családi körben kívántam
búcsúzni tőled de erről lebeszéltek a gyerekek
és azt hiszem jól tették sikerült a gyászolóknak
visszahozni belőled valamit nekem kiszáradt
morzsáit elveszett életünknek*

AZ IDŐ SARA

*akkor még boldogok voltunk mondtad
és így hittem én is voltunk boldogok
mikor volt az és kik voltunk akkor
ki tudja elvakult a múlt korrupst
az emlékezet boldogság*

*amiről sejtelmünk sincs hogy az
évek prizmaín át fölszivárványlik
valami illúziók aranyszálaiból
szőtt ruha amit tények
taposnak az idő sarába*

